

Едни юнаци играха съ пушки, други — съ тояшки, трети — съ желъза, четвърти — съ свободни рѣдѣ, пети — на успоредки, шести — на желъзень прѣтъ, седми — на високъ мешиненъ конь и пр и пр.

Една отъ най-интереснитѣ картини бѣше играта на юнакинитѣ. Имаше юнакини само отъ двѣ дружества — Казанлъшкото и Вратчанското. Драго бѣше на човѣка да гледа, какъ ловко стѣпаха и какъ *грациозно* се движеха младитѣ българки, между които имаше не само ученички отъ



Казанлъшки и Вратчански юнакини играятъ.

долнитѣ класове, но и тѣхни учителки и майки. Тѣ бѣха наградени съ двѣ знамена отъ една високопоставена рускиня.

Не по-малко похвали изнесоха и юнацитѣ, които правѣха *пирамиди*, съ дървени стѣлби и прѣтове. Юнацитѣ по дадена команда не пѣлзѣха, а хвърчаха по стѣлбитѣ и прѣтоветѣ тѣй искусно, като че нѣкаква невидима сила вкупомъ ги подигаше високо въ въздуха, а слѣдъ това изведнажъ ги разпрѣсваше.